

Publicerad 2008-08-26 18:55 av Samuel

Jag vill inte, men måste. Önskar att det inte var såhär.

Det här är bara orden om hur jag aldrig kommer att förändras

Här har vi människan som är rädd. Han vill vara som någon annan. Hör på honom. Han vill vara som någon annan. Se på honom. Han vill vara någon annan. Det är du Samuel. Det är du och ingen annan och jag måste berätta allt för dig.

Förstår du att jag måste skriva varje gång det kommer. Varje ögonblick det äntrar min tomma kropp. Det är som nu du vet. Helst av allt vill jag bara släppa allt och skrika tills all luft i världen tar slut. Men det får jag aldrig. Istället uppslukas jag av maktlösheten det försätter mig i. Det finns inget vackert i det. Och mina trötta ögonlock. De är som lugnet innan skalvet. Likt en försvarsmekanism sluts de och mina sinnen stängs inne med smärtan. Detta långt innan sekunden mellan tanke och handling nått mitt inre. Det värsta är ännu att vänta. Som att de djupaste hemligheterna är de största sanningarna. Och med en långsam effektivitet trycks känslorna ihop till en klump. Ibland försöker den fly genom halsen men den tillåts inte nu. Nu vill jag bara att jag ska kunna skriva så många ord att den ska få släppas ur mitt bröst. Men orden räcker aldrig till. Det är som att varje bokstav väger mer än allt den nånsin ger tillbaka. Och jag litar inte på de lätta orden. Men orkar inte med de svåra.

Det här är nog orden om hur jag aldrig kommer att kunna förändras. En kamp utan klocka. En galenskap utan relation till verkligheten. Jag blir nog aldrig mer än ett skal av resterna från innan. Nu. För alltid.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Samuel med Poeter.se id #5394 innehar upphovsrätten